

Arrest

nr. 166 817 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. ENBO, die *loco* advocaat K. HEUGHEBAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet, Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Murzhada in het district Nijrab van de provincie Kapisa. Ongeveer acht à negen jaar geleden heeft de taliban uw ouderlijke woning in Murzhada afgebrand en uw grootvader, een mujahed, gedood. Daarop bent u met uw familie naar Mazar-e Sharif verhuisd, de hoofdstad van de provincie Balkh. U was toen een jonge tiener. U bent zeven jaar naar school geweest in Mazar-e Sharif. Eerst naar een staatsschool maar omdat u niet tevreden was over de kwaliteit van het onderwijs, hebt u de laatste maanden voor uw vertrek les gevolgd in een privéschool. U bent ongehuwd.

Uw vader, G.H.N.Y., werkt bij de Afghan National Police (ANP). Hij heeft de rang van samonmal (luitenant-kolonel). Na de val van de taliban volgde uw vader een opleiding tot politie-instructeur in Kabul

en werkte hij ook enige tijd in die hoedanigheid in de hoofdstad. Toen er een politietrainingscentrum werd opgericht in Mazar-e Sharif, twee jaar na jullie verhuis naar de stad, ging uw vader daar aan het werk als instructeur.

In saur of jauza 1393 (21 april 2014 - 21 juni 2014) waren u en uw vriend, A.Z., met de motorfiets onderweg naar een zwemplek in Sholgar toen twee mannen aan de kant van de weg om hulp riepen. Hun auto was in de gracht gesukkeld. Jullie gingen naar hen toe en u vroeg wat ze nodig hadden. Op dat moment werd u op de achterkant van uw hoofd geslagen met een hard voorwerp en u verloor het bewustzijn. Uw vriend vertelde u later dat er nog vier brommers met handlangers van de mannen waren toegekomen en dat hij onder de dreiging van een Kalasnikov samen met u in de kofferbak van de auto werd geduwd. Ze dachten dat hij uw broer was. Toen u weer bij bewustzijn was, merkte u dat uw hoofd bloedde. U bevond zich samen met uw vriend in een donkere kamer. Er kwam een man naar u die vroeg of u de zoon bent van G.H.N.Y.. U antwoordde negatief. Hierop werden u en uw vriend mishandeld. Na vijf dagen gaf uw vriend onder druk van de mishandelingen uiteindelijk toe dat u wel degelijk de zoon bent van G.H.N.Y.. De mannen die jullie vasthielden en die talibs bleken te zijn, namen contact op met uw vader en zeiden dat ze u zouden bevrijden als hij zijn werk bij de ANP zou stopzetten. Uw vader ging na enig aandringen in op het verzoek van de ontvoerders. Hierna werd er losgeld gevraagd aan uw familie. Na onderhandelingen betaalde uw familie 10.000 dollar. Twee dagen na betaling van het losgeld en vijftientig dagen na jullie ontvoering, werden u en uw vriend vrijgelaten. U werd tien dagen in een kliniek behandeld aan uw verwondingen. Twee maanden na uw vrijlating, wilde uw vader terug aan het werk gaan bij de Afghan National Police. Hij zei dat u Afghanistan moest verlaten om te vermijden dat u opnieuw het doelwit zou worden van de taliban. Uw moeder besloot uw veertienjarige broer R. samen met u het land uit te sturen.

Aan de grens tussen Iran en Turkije schoten de Iraanse autoriteiten op iedereen die illegaal de oversteek probeerde te maken. Hierbij vluchtte een groep mensen terug naar Iran en een andere groep bereikte Turkije, onder wie ook u. In de chaos bent u uw broer kwijtgeraakt. U bent een jaar in Istanbul gebleven om uw broer te zoeken en u contacteerde een vriend in Iran om te vragen naar hem te zoeken maar zonder resultaat. Noch u, noch uw familie in Afghanistan hebben nieuws over hem. Uw ouders nemen het u kwalijk dat u niet goed op uw broer hebt gepast. U bent vervolgens naar Griekenland gereisd van waar u uw tocht verderzette naar Duitsland, het land waar de smokkelaar u naartoe zou brengen. U wilde echter niet in Duitsland blijven omdat daar een oom van u woont met wie uw gezin een conflict heeft. Op de trein naar België werd u gearresteerd door de politie en naar het gesloten centrum in Vottem overgebracht. U diende op 26 november 2015 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw taskara neer, een kopie van de werkbadge van de Afghan National Police van uw vader (vervaldatum 01/04/1395 = 21/06/2016) en een kopie van een trainingscertificaat van de ANP van uw vader (dd. 22/06/1382 tot 13/07/1382 = 13/09/2003 tot 05/10/2003).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw gebrekkige verklaringen wat betreft de werkzaamheden van uw vader. Zo stelde u dat uw vader helemaal niets vertelde over zijn werk in Kabul omdat hij een agressief persoon is en niet graag uitleg geeft (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of u namen kent van collega's van uw vader in Kabul, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaarde verder dat u vier of vijf jaar geleden had gehoord van uw moeder dat uw vader de rang van samonmal (luitenant-kolonel) had gekregen. Gevraagd het insigne op zijn uniform te beschrijven, tekende u echter een foutief insigne (zie tekening en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gevraagd welke rang er onder samonmal komt, repliceerde u enkel soldaat (askar), commandant (qumandan) en officier (afsar) te kennen. Gevraagd hoe het komt dat u niet weet welke rang uw vader voordien had, antwoordde u nietszeggend dat hij toen in Kabul was gestationeerd (gehoorverslag CGVS, p.7). Verder bleef u tevens aan de vlakte wat betreft de andere insignes op zijn uniform. U verklaarde dat hij een Afghaanse vlag had kleven op zijn borstzak en nog een ander symbool op zijn arm dat u evenwel niet kon beschrijven (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd wie de collega's waren van uw vader in Mazar-e Sharif, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.7). U kon evenmin vertellen wie aan het hoofd staat van de politieacademie in de provinciehoofdplaats (gehoorverslag CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen nam uw vader nooit gasten mee naar huis (gehoorverslag CGVS, p.7). Dat uw vader een streng persoon is die niet sprak over zijn job bij de Afghan National Police (gehoorverslag CGVS, p.7-8), is geen afdoende uitleg voor uw gebrekkige kennis over bovenstaande

zaken. Er mag immers worden verwacht dat u zich beter zou informeren naar de werkzaamheden van uw vader, omwille van dewelke u verklaart uw land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.14).

Om zijn werkzaamheden te staven, legde u voorts enkel een kopie neer van de werkbadge van uw vader en een kopie van een certificaat dat hij heeft gekregen na het beëindigen van de opleiding tot instructeur (gehoorverslag CGVS, p.10). U hebt echter geenszins aangetoond dat de persoon die wordt genoemd in de documenten, effectief uw vader is. U hebt een kopie van uw taskara neergelegd maar deze kopie is niet leesbaar (gehoorverslag CGVS, p.10-11). Gevraagd of u nog andere documenten hebt om het werk van uw vader te bewijzen, stelde u dat er thuis wel foto's van uw vader zijn werk liggen en dat uw zus deze foto's naar u kan doorsturen (gehoorverslag CGVS, p.7). U werd gewezen op het belang van deze bewijsstukken en er werd opgemerkt dat het tevens belangrijk is om een duidelijke foto van uw taskara door te sturen (gehoorverslag CGVS, p.11, 13 en 19). Tot op heden heeft het CGVS evenwel geen nieuwe bewijsstukken ontvangen.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de werkzaamheden van uw vader voor de Afghan National Police.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die zouden zijn veroorzaakt door uw vader zijn band met de Afghaanse autoriteiten. Vooreerst roept het vragen op dat uw ontvoerders niet zeker zouden hebben geweten dat u de zoon was van G.H.N.Y. (gehoorverslag CGVS, p.14-15). U verklaarde immers dat de mannen wisten dat u wel vaker ging zwemmen in Sholgar en dat ze u daarom op de weg daar naartoe in de val hadden gelokt (gehoorverslag CGVS, p.14). U was aldus het doelwit van de taliban. Het is dan ook bedenkelijk dat u en uw vriend eerst werden mishandeld totdat iemand van jullie zou toegeven dat hij effectief de zoon was van G.H.N.Y. alvorens verdere stappen te ondernemen (gehoorverslag CGVS, p.14-15). U hierop wijzend, repliceerde u dat ze er niet zeker van waren dat u zijn zoon was en dat ze daarom probeerden bevestiging te krijgen (gehoorverslag CGVS, p.16). Zoals hierboven aangegeven, bleek echter uit uw verklaringen dat uw ontvoering goed gepland was (gehoorverslag CGVS, p.14), wat aldus twijfels doet rijzen bij uw bewering dat de taliban niet zeker was van zijn stuk.

Voorts gevraagd in detail uw gevangenschap bij de taliban te beschrijven, stelde u dat u één oog niet goed open kreeg door het bloed dat van uw hoofdwonde in uw oog was gelopen, dat ze herhaaldelijk vroegen of u de zoon bent van Ghulam Hussein, dat u ontkennend antwoordde en stelde dat u de zoon bent van Naim, uw buur, waarop u en uw vriend geslagen werden (gehoorverslag CGVS, p.15). Daarnaast vertelde u dat de mannen zeiden dat uw vader voor de buitenlanders werkt, dat jullie zich hebben bekeerd tot het christendom en dat hij moet stoppen met zijn werk (gehoorverslag CGVS, p.15). U aangemoedigd verder te vertellen, stelde u dat ze jullie bleven slagen en erop bleven hameren de waarheid te vertellen totdat uw vriend toegaf dat u de zoon bent van Ghulam Hussein, waarop uw vader werd opgebeld en hem werd gezegd te stoppen met zijn werk als hij wilde dat u in leven zou blijven (gehoorverslag CGVS, p.15). U even later opnieuw gevraagd concreet en stap voor stap te beschrijven wat er allemaal is gebeurd gedurende de vijftientig dagen dat u vastzat bij de taliban, antwoordde u zeer algemeen dat u de eerste vijf dagen werd geslagen, dat ze uw vader contacteerden toen ze zeker wisten dat u zijn zoon was en dat uw vader in het begin niet inging op hun eis zijn werk bij de ANP op te geven (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd welke details u nog kan geven over uw gevangenschap, herhaalde u dat uw vader uiteindelijk instemde met hun verzoek, dat ze hierna een groot bedrag losgeld vroegen maar dat uiteindelijk 10.000 dollar werd overgemaakt naar Pakistan (gehoorverslag CGVS, p.16). Daar u steeds opnieuw in grote lijnen uw asielrelaas herhaalde zonder veel nieuwe informatie te geven, werd er nogmaals op gewezen dat het CGVS concretere informatie van u verlangt over deze ingrijpende gebeurtenis (gehoorverslag CGVS, p.16). U kwam evenwel niet verder dan aan te geven geen specifieke informatie te kunnen geven daar u veel pijn hebt geleden (gehoorverslag CGVS, p.16). Als u daadwerkelijk vijftientig dagen werd vastgehouden door de taliban, mag echter verwacht worden dat u hierover op een doorleefde en spontane manier zou kunnen vertellen. Uw gebrek aan doorleefdheid en concrete beschrijvingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering door de taliban.

Daarnaast is het bedenkelijk dat uw vader aanvankelijk zou hebben gezegd aan de taliban dat ze mochten doen met u wat ze wilden maar dat hij niet zou stoppen met zijn werk (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waarom uw vader dat zou zeggen aan de taliban, antwoordde u dat uw vader u niet graag had en dat hij altijd kwaad en agressief was tegen u (gehoorverslag CGVS, p.16). Het roept echter vragen op dat uw vader u aanvankelijk in de steek wilde laten om er later wel voor te zorgen dat u Afghanistan kon verlaten om uw leven te redden (gehoorverslag CGVS, p.18).

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat u verklaarde ernstige verwondingen te hebben opgelopen door de mishandelingen die u zou hebben ondergaan tijdens uw gevangenschap bij de taliban (gehoorverslag CGVS, p.16). U stelde tien dagen in de kliniek te hebben gelegen om te herstellen (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of u medische attesten hebt om uw verwondingen te staven, antwoordde u negatief en repliceerde u dat uw vader de zaak confidentieel wilde houden (gehoorverslag

CGVS, p.16), wat een bedenkelijke uitleg is. Het uitreiken van een medisch attest wil immers niet zeggen dat uw ontvoering in de openbaarheid zou worden gebracht.

U verklaarde dat u samen met uw broer bent vertrokken uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd waarom uw broer samen met u is vertrokken, antwoordde u dat u aan uw vader had gezegd dat u het land zou verlaten maar alleen als uw broer met u zou meegaan, waarmee uw vader instemde (gehoorverslag CGVS, p.18). U erop wijzend dat het om een ingrijpende beslissing gaat en u gevraagd waarom u uw broer wilde meenemen, antwoordde u dat uw vader zich zorgen maakte om hem daar hij ook ontvoerd zou kunnen worden en dat hij zei dat het beter was als hij ook zou vertrekken (gehoorverslag CGVS, p.18). Dit doet echter uitschijnen dat het uw vader zijn beslissing was, waar u eerder liet blijken dat u degene was die had besloten R. mee te nemen (gehoorverslag CGVS, p.18). Aldus gevraagd wiens idee het was om R. met u mee te sturen, antwoordde u dan weer dat het idee van uw moeder kwam (gehoorverslag CGVS, p.18). Uw incoherente verklaringen over dit aspect van uw asielaanvraag, ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Wat betreft ten slotte uw vrees dat uw vader u bij terugkeer zou doden omdat u R. onderweg tussen Iran en Turkije bent kwijtgeraakt, zoals uw zus u zou hebben verteld (gehoorverslag CGVS, p.19), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hierover niets hebt laten optekenen in de Vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, dd.12/01/2016, vraag 4 en 5). Daarnaast haalde u deze vrees ook pas aan op het einde van het gehoor (gehoorverslag CGVS, p.19). Wanneer u bovendien werd gevraagd op welke manier uw vader u zou kwalijk nemen dat u uw broer onderweg bent kwijtgespeeld repliceerde u dit niet te weten, om vervolgens aan te geven dat uw zus u aan de telefoon vertelde dat hij u zou doden bij terugkeer (gehoorverslag CGVS, p.19). Meer kon u hier niet aan toevoegen (gehoorverslag CGVS, p.19). Dat uw vader doodsb bedreigingen zou hebben geuit aan uw adres is dan ook louter een blote bewering. Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw vader die uw reis van Turkije naar Duitsland nog heeft medegefinancierd (gehoorverslag CGVS, p.13), u naar het leven zou staan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvraagsters afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 16 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker stelt dat zijn vader een zeer autoritair en agressief man is en dat kinderen in Afghanistan aan hun ouders geen vragen stellen maar respect dienen op te brengen. Hij wijst er verder op dat hij een

zeer traumatische ervaring achter de rug heeft door de ontvoering. Hij werd opgesloten als een hond en dagelijks gefolterd, geslagen en mishandeld en met zijn leven bedreigd waardoor hij doodsangsten heeft doorstaan, aldus verzoeker. Na de ontvoering verbleef hij tien dagen in het ziekenhuis. Hij meent dat het geen verwondering behoeft dat hij ingevolge zijn verwondingen op vele momenten bewusteloos was en door een gebrek aan slaap niet meer alert was om zich nog alle details te kunnen herinneren. Hij wijst erop dat hij 25 dagen in een donkere kamer zat en geen besef had van dag/nacht, zodat het voor hem moeilijk/onmogelijk is om de verschillende dagen uit elkaar te houden. Hij werd elke dag gefolterd, zodat de dagen zeer gelijklopend waren en moeilijk te onderscheiden.

Doordat hij zijn broer R. uit het oog verloor tussen Iran en Turkije is zijn vader razend, aldus verzoeker. Hij verwijst naar de Afghaanse cultuur. Hij stelt dat hij als oudere broer voor R. diende te zorgen. Hij wijst er nogmaals op dat zijn vader zeer autoritair en agressief is en geen tegenspraak wenst van familieleden. Hij stelt dat zijn vader vindt dat verzoeker gestraft dient te worden met zijn leven.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van het werk van zijn vader bij de Afghan National Police en dat hij daarnaast gevaar loopt door zijn eigen familie doordat hij zijn broer R. is kwijtgeraakt op de grens tussen Iran en Turkije.

Verder somt verzoeker het volgende op:

"de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

- risico willekeurig geweld
- dreiging van familie
- corruptie
- gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers
- bedreiging van de taliban op het juridisch systeem in Afghanistan (oorzaak verschillende aanslagen)"

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2 a) of b) van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt er niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald de provincie Balkh, Mazar-e Sharif. Er wordt verwezen naar het feit dat er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden in Mazar-e Sharif.

De provincie Balkh is bovendien gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit van de regio.

Er wordt tevens verwezen naar het bestaan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

Toch oordeelt het CGVS dat er geen reëel risico op ernstige schade is voor burgers.

Gelet op de ernstige problematiek in het land van herkomst kan verzoeker zich hiermee geenszins verzoenen.

Vorig jaar, meer bepaald in april 2015, is er in Mazar-e Sharif een ernstige aanslag geweest door de taliban waarbij er minstens 10 mensen gedood werden en 65 gewond

(Link: <http://www.bbc.com/news/world-asia-32230399>)

Verzoeker is ontvoerd geweest door de taliban, gefolterd en met de dood bedreigd."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. In het tweede middel geeft verzoeker weliswaar weer welke rechtsregels en rechtsbeginsels hij geschonden acht, doch hij laat na aan te duiden op welke wijze hij deze rechtsregels en rechtsbeginsels geschonden acht. Deze aangevoerde schendingen zijn dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

In de bestreden beslissing wordt terecht en op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader gebrekkig zijn en dat de stukken ter staving van deze werkzaamheden geenszins afdoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen. In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker erop dat kinderen aan hun ouders geen vragen mogen stellen in Afghanistan en dat ze enkel respect dienen op te brengen. Aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van, onder meer, de werkzaamheden van zijn vader voor de Afghan National Police, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege informeert met betrekking tot deze werkzaamheden. In de bestreden beslissing wordt er bovendien terecht op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zouden zijn veroorzaakt door de banden van zijn vader met de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift aan dat hij getraumatiseerd is door de ontvoering en dat hij geen gedetailleerde omschrijving kan geven ten gevolge van de foltering en mishandelingen die hij onderging en door de lange opsluiting in een donkere kamer waardoor de dagen gelijklopend en niet te onderscheiden waren. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is of dat hij niet in staat is dat het afleggen van coherente, doorleefde, en geloofwaardige verklaringen over hetgeen hij stelt te hebben meegemaakt. Het voorgaande klemmt des te meer daar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker nalaat enig medisch attest bij te brengen van zijn verblijf van tien dagen in een ziekenhuis na zijn beweerde ontvoering. Voorts dient vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een ontvoering en opsluiting in een donkere kamer een dermate grote impact op verzoeker en zijn verdere leven hebben gehad, dat deze gebeurtenissen in zijn geheugen staan gegrift, zodat hij er ook later coherente, doorleefde en geloofwaardige over kan afleggen, *quod non in casu*.

Wat betreft zijn vrees voor zijn vader omwille van het uit het oog verliezen van zijn broer R., dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen dienstig verweer is tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing over deze vrees. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen over de vrees voor zijn vader incoherent zijn, dat zijn vrees gestoeld is op niet meer dan een blote bewering en dat het niet aannemelijk is dat zijn vader zijn reis van Turkije naar Duitsland mee financierde en tegelijk hem naar het leven zou staan. Waar verzoeker nog verwijst naar “*de Afghaanse cultuur*”, dient vastgesteld dat hij nalaat *in concreto* te duiden op welke wijze de Afghaanse cultuur op zich een verklaring zou kunnen bieden voor de voormelde

vaststellingen in de bestreden beslissing. Hoe dan ook dient er nogmaals op gewezen dat, aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt onder meer omwille van de vrees voor zijn vaders reactie op het uit het oog verliezen van R., redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert omtrent deze reactie.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* te duiden waarom hij het met deze gevolgtrekkingen niet eens is of waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist zijn. Betreffende het internetartikel waarnaar verzoeker verwijst, dient vastgesteld dat dit artikel in dezelfde lijn ligt als de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') en als dusdanig niet van aard is aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. De hiervoor geciteerde analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER